

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **A. C. i R. T.**

skazanych z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. i innych
po rozpoznaniu w dniu 21 września 2023 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.
wniosków obrońców skarżących w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku
Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 13 stycznia 2023 r. sygn. II AKa 156/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach
z 17 grudnia 2021 r. sygn. III K 127/20;
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosków i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacjami wyroku wobec skarżących.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z 17 grudnia 2021 r. sygn. III K 127/20, uznał A. C. i R. T. za winnych popełnienia przestępstwa z art. 189 § 3 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie tych przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary przepisy art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył im kary po 7 (siedem) lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku);

Ponadto R. T. został uznany także za winnego popełnienia przestępstwa z art. 159 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie tych przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary przepisy art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., za popełnienie którego wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności (pkt V wyroku).

Sąd Okręgowy orzekł także wobec skazanych, na podstawie art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. zakaz zbliżania się na odległość mniejszą niż 100 metrów do D. B. na okres 10 (dziesięciu) lat (pkt II wyroku) oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonych A. C. i R. T. na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. B. kwoty po 20 000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem, przypisanym w punkcie I wyroku.

W związku z czynem przypisanym R. T. w pkt V wyroku sąd pierwszej instancji, na podstawie art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonego R. T. zakaz zbliżania się na odległość mniejszą niż 100 metrów do P. K. i A. W. na okres 10 (dziesięciu) lat (pkt VI wyroku), a nadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł także od oskarżonego R. T. na rzecz P. K. i A. W. kwoty po 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem przypisanym w punkcie V wyroku (pkt VII).

Sąd pierwszej instancji, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniach obowiązujących przed dniem 24 czerwca 2020 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone wobec R. T. w punktach I i V wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności (pkt VIII wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych, Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z 13 stycznia 2023 r. sygn. II AKa 156/22, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (pkt I wyroku).

Od tego rozstrzygnięcia kasacje wywiedli obrońcy skazanych. Obrońca A. C. w tym nadzwyczajnym środku odwoławczym podniósł zarzuty rażącej obrazy prawa procesowego, a mianowicie:

1. art. 390 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 375 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k.;
2. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. - a contrario, art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.;
3. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 434 § 1 k.p.k. - a contrario i pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.;
4. art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 207 § 1 k.p.k. i art. 148 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.;
5. art. 7 k.p.k. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Ponadto obrońca A. C. w kasacji zawarł wnioszek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Natomiast obrońca R. T., w kasacji podniósł następujące naruszenia prawa procesowego:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.;
2. art. 162 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. z art. 170 § 1a i 2 k.p.k., art. 2 § 1 pkt 1, § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k. i w zw. z art. 458 k.p.k.;
3. art. 162 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. z art. 170 § 1a i 2 k.p.k. i art. 2 § 1 pkt 1, § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k. i w zw. z art. 458 k.p.k.;
4. art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. i art. 2 § 1 pkt 1, § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k. i w zw. z art. 458 k.p.k. oraz w pkt 5-7, art. 7 k.p.k. w zw. z 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

W pkt 8 obrońca R. T. podniósł zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a nadto wniósł także o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia wobec R. T.

W odpowiedzi na kasację obrońców prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych, wskazując przy tym jednocześnie na niezasadność wniosków obrońców o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońców o wstrzymanie wykonania wobec skazanych zaskarżonego kasacją orzeczenia okazały się bezzasadne.

Na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy ma możliwość wstrzymać wykonanie zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje natomiast przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Jednocześnie mając na uwadze wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd utrwalony w orzecznictwie, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22; podobnie postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 stycznia 2020 r. sygn. III KK 5/20 i z 18 listopada 2003 r. sygn. IV KK 347/03).

Sąd Najwyższy zauważa nadto, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może

nastąpić, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna.

Analiza materiałów postępowania oraz wniosków obrońców o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia wobec któregośkolwiek z wymienionych skazanych. Nie oznacza to jednak, iżby procesowo niedopuszczalne było w przyszłości uznanie zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne. Niniejsze rozstrzygnięcie nie stanowi bowiem swoistego prejudykatu w postępowaniu kasacyjnym i w żaden sposób nie rzutuje na kierunek rozstrzygnięcia odnośnie kasacji (postanowienie SN z 11 marca 2022 r. sygn. III KO 12/22).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

(B.B.)

[ms]